

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **Ing. J. H.**, proti žalovanému: **Generální finanční ředitelství**, se sídlem Lazarská 7, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 14. 2. 2014, č. j. 30 Af 114/2013 – 33,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením ze dne 14. 2. 2014, č. j. 30 Af 114/2013 – 33, přiznal Krajský soud v Brně (dále „krajský soud“) žalobci částečné osvobození od soudních poplatků v rozsahu 80 % a zároveň zamítl žalobcovu (dále „stěžovatel“) žádost o ustanovení zástupce.

Proti rozhodnutí krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost s návrhem na přiznání odkladného účinku podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Vzhledem k tomu, že kasační stížnost neobsahovala všechny podstatné náležitosti, vyzval jej Nejvyšší správní soud k jejímu doplnění. Současně s tím byla stěžovateli uložena povinnost doplnit i návrh na přiznání odkladného účinku.

V doplněném návrhu ze dne 5. 6. 2014 stěžovatel uvedl, že kasační stížnost je důvodná, neboť mu mělo být přiznáno plné osvobození od soudních poplatků a ustanoven zástupce. Argumentoval tím, že v jiných řízeních mu bylo na základě stejných podkladů osvobození od poplatků přiznáno. K samotnému návrhu na přiznání odkladného účinku poznamenal, že je důvodný, neboť *„výkon i jiné právní následky kasační stížností napadeného rozhodnutí by znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu a jeho přiznání se vůbec nedotkne práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem“*.

Stěžovatel se k návrhu dle § 107 s. ř. s. přímo nevyjádřil, ale odkázal na svá vyjádření ve věci, kterou zdejší soud vede pod spisovou značkou 3 As 53/2014, a v níž stěžovatel užil obdobnou argumentaci.

Nejvyšší správní soud důvody pro přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti neshledal.

Kasační stížnost nemá podle § 107 s. ř. s. odkladný účinek, avšak Nejvyšší správní soud jej může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s.

Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. platí, že *soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

Obecně lze konstatovat, že citované ustanovení předepisuje pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti současné splnění několika podmínek (dvou podmínek procesní povahy a dvou podmínek povahy hmotněprávní, přičemž jádrem úvah soudu, jež vyústí v přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, anebo naopak v jeho nepřiznání, bude zásadně zkoumání podmínek hmotněprávních). Obě procesní podmínky jsou naplněny, neboť návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatel podal spolu se svojí kasační stížností a ke dni rozhodování soudu o tomto návrhu na něm trval (tj. nevzal jej zpět) a žalovaný se ke stěžovatelu návrhu vyjádřil. Nejvyšší správní soud tedy přistoupil k posouzení, zda by výkon nebo jiné právní následky kasační stížnosti napadeného rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a zároveň zda by vyhovění návrhu stěžovatele nebylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem (hmotněprávní podmínky).

Stěžovatel ke splnění uvedených podmínek uvedl v podstatě jediný argument, a to, že mu v jiných řízeních bylo přiznáno plné osvobození od soudních poplatků, a byl mu i ustanoven advokát; proto je důvodné i přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť jsou u něj naplněny podmínky podle § 73 odst. 2 s. ř. s. Stěžovatel ani netvrdil, jakou újmu pro něj mají znamenat výkon nebo jiné právní následky napadeného rozhodnutí.

Stěžovatel se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem, kterým bylo zastaveno řízení o návrhu na vyslovení neúčinnosti doručení poté, co stěžovatel nesplnil povinnost zaplatit správní poplatek spojený s tímto návrhem. Skutkově totožnou věcí se Nejvyšší správní soud zabýval již v řízení 3 As 53/2014. Zde uvedl, že „[r]ozhodnutí správního orgánu stěžovateli nepřiznalo žádné právo ani mu neuložilo povinnost ke splnění, řízení o návrhu na vyslovení neúčinnosti doručení je zastaveno. Přiznáním odkladného účinku by sice uvedené rozhodnutí nenabývalo právní moci ani vykonatelnosti, ale pro postavení stěžovatele a zásah do jeho práv by tato skutečnost do rozhodnutí o kasační stížnosti neměla zásadní vliv. Nejvyšší správní soud poznamenává, že ani krajský soud nepřiznal žalobě odkladný účinek, a proto žalované rozhodnutí právních účinků nabylo již dříve“.

Nejvyšší správní soud nemá žádný důvod se od dříve vysloveného názoru odchýlit, a lze proto uzavřít, že žádné důvody pro přiznání odkladného účinku nevyplývaly ani z tvrzení stěžovatele ani z povahy věci. S ohledem na uvedené byl návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. června 2014

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu